

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Добрич, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги К. Пашалиев

при участието на секретаря Калинка М. Христова
като разгледа докладваното от Георги К. Пашалиев Гражданско дело №
20233230100134 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Подадена е искова молба от „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК
203374133, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Триадица“,
бул. „България“ № 81В, срещу Д. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул.
„****“ № ***, вх. **, ет. ***, ап. ***, с която се иска да бъде признато за
установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми, прехвърлени от
„Кредисимо“ ЕАД и „Ай тръст“ ЕООД на „АПС Бета България“ ЕООД с
договор за цесия от 02.03.2021 г. – предмет на заповед за изпълнение по
ч.гр.д. № 2303/2022г. по описа на Районен съд Добрич:

1. 1300, 00 лева, представляваща неплатена главница по договор за паричен
заем № 706590, сключен между длъжника и „Кредисимо“ ЕАД на
21.07.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на
заявлението - 08.08.2022 г. до окончателно изплащане на сумата;

2) 649, 58 лева, представляващо обезщетение за забава върху
главницата, за периода от 31.08.2016 г. - 23.02.2021 г.

В исковата молба се твърди, че между страните е сключен договор за
потребителски кредит № 706590/21.07.2016 г. по електронен път по силата на
Закона за предоставяне на финансова услуга. Сочи се, че при сключването му
на ответника е предоставена цялата информация, изискуема от закона.
Заявява се, че с договора за цесия между „Кредисимо“ ЕАД и АПС Бета
България е прехвърлено вземането с настоящия ответник за сумата от 2
283,42 лева. В тази връзка се излагат твърдения, че е извършено уведомяване
на длъжника-ответник за извършената цесия, като при условията на

евентуалност се прави искане с настоящата искова молба да се счита извършено надлежното му връчване.

Поддържа се тезата, че ответникът не е изпълнил в срок задълженията си по сочени договор за кредит и задължението все още не е погасено.

Ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за процесните вземания. Районен съд Добрич е уважил заявлението на ищеца за процесните суми, като е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д 2303/2022 г. Настоящото производство е образувано в изпълнение на указанията на заповедния съд.

Прави се искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2303 по описа на Районен съд Добрич за 2022 г. Претендират се разноски.

В законоустановения срок, ответникът, чрез назначения му особен представител е депозирал отговор, с който навежда твърдения, че исковите са допустими, но неоснователни.

Излага твърдения за нищожност на сключения между страните договор за предоставяне на поръчителство от 21.07.2016 г., поради противоречие с добрите нрави. Настоява за недействителност на осн. чл. 22 ЗПК и нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, касаеща годишния процент за разходите по кредита. Твърди също, че според чл. 19, ал. 1 от ЗПК изразява общите разходи-настоящи, бъдещи и т.н., като ответникът е поел задължение оскъпяващо ползването, което представлява скрита възнаградителна лихва. Сочи се, че потребителят е поставен в неравностойно положение, т.к. не може да влияе върху договорните клаузи. Твърди се, че предвиденото възнаграждение заобикаля чл. 19, ал. 4 ЗПК относно максималния размер на годишния процент на разходите, поради което договорът се явява свръх обременяващ ответника, поради което не може да се предвижда клауза в която разходите да надвишават 50% годишната база от стойността на кредита, което мотивира и твърдяната недействителност. Заявява се, че недействителността по чл. 22 от ЗПК е автономна клауза, уредена със специален закон. Тя не води до ликвидиране на всички права и задължения, но е приравнена като последица на нищожност на правната сделка.

В съдебно заседание се явява адвокат Н. А., преупълномощена от особения представител адвокат Д. М.. Същата поддържа отговора на исковата молба.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че между ответника и „Кредисимо“ АД е възникнало облигационно заемно правоотношение. Договорът за потребителски кредит № 706590 е сключен по електронен път на 21.07.2016 г. По силата на съглашението „Кредисимо“ АД се е задължило да предостави на ответника сумата от 1300, 00 лева, а последният се е задължил да върне сумата от 1685, 40 лева на петнадесет вноски. В тази сума е включена главницата и възнаградителната лихва в размер на 41, 24 %.

Ответникът се е задължил да представи обезпечение на кредита. В тази връзка, на основание чл. 4, ал. 1, б. (ii) от договора, ответникът се е задължил да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от „Кредисимо“ юридическо лице в срок до 48 часа от подаване на заявлението.

На същата дата – 21.07.2016 г., ответникът е сключил „договор за предоставяне на поръчителство“ с „Ай Тръст“ ЕООД. По силата на този договор ищецът се е задължил да сключи договор за поръчителство с „Кредисимо“ АД и да отговаря като поръчител за задълженията на ответника по договора за потребителски кредит. От своя страна ответникът се е задължил да плаща месечно възнаграждение за срока на договора – видно от приложение № 1 към договора. В изпълнение на договорните си задължения „Ай Тръст“ ЕООД е сключило договор за поръчителство с „Кредисимо“ АД и по този начин се е задължило да отговаря солидарно с ответника за задълженията му по договора за потребителски кредит.

Страните не спорят, а и от изготвеното заключение се установява, че кредитодателят „Кредисимо“ АД е изпълнил задължението си е превел на ответника сумата от 1300, 00 лева на 21.07.2016 г.

От заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ответникът е усвоил заемната сума от 1300, 00 лева на 21.07.2016 г. Според вещото лице, ответникът не е извършвал никакви плащания по заема. Експертът е изчислил, че към момента на изготвяне на заключението Д. Т. дължи главница в размер на 1300 лева и обезщетение за забава върху главницата в размер на 701, 95 лева.

Заключението е обективно и е изготвено от лице с необходимата квалификация, поради което съдът го възприема в цялост.

Ищецът е подал заявление по чл. 410 от ГПК до Районен съд Добрич. Заповедният съд е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с № 1046/09.08.2022 г. по ч.гр.д. 2303/2022г. по описа на Районен съд Добрич за следните суми:

1) 1300, 00 лева, представляваща неплатена главница по договор за паричен заем № 706590, сключен между длъжника и „Кредисимо“ ЕАД на 21.07.2016г., погасена от поръчителя „Ай Тръст“ ЕООД, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението - 08.08.2022 г. до окончателно изплащане на сумата;

2) 649, 58 лева, представляващо обезщетение за забава върху главницата, за периода от 31.08.2016 г. - 23.02.2021 г.

Настоящото производство е образувано по искова молба на ищеца, предявена в изпълнение на указанията на заповедния съд.

Процесните вземания са били прехвърлени на ищеца с договор за цесия от 02.03.2021 г. Извършеното прехвърляне е потвърдено писмено от цедента на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Уведомлението за извършената цесия е било съобщено на длъжника чрез електронната му поща ***, посочена в договора за кредит. На тази основа следва да бъде изтъкнато, че изискването на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД се счита за изпълнено и в момента на получаване на книгата по делото от особения представител на ответника. В този смисъл е Решение № 198 от 18.01.2019г. по т.д. № 193/2018 на Първо т.о. ВКС, в което е прието, че „Връчването на всички книга по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. Следва да се има предвид, че последователно в практиката на ВКС: Решение № 148/02.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, I т.о., Решение № 25/03.05.2017г. по гр.д. № 60208/2016г. на ВКС, II г.о. и др. се застъпва становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл. 50 ЗННД вр. чл. 47, ал. 1-5 ГПК – отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство.“

При тази фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съдът е сезиран с обективно съединени искове с правна квалификация по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД и по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД.

По иска за главницата с правна квалификация по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД е в тежест на ищеца да докаже наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение между ответника и „Кредисимо“ ЕАД по договор за кредит; изпълнение на задължението на кредитодателя за предоставяне на главницата, както и изискуемостта на задължението за връщане на сумата; наличие на валидно сключена цесия за прехвърляне на процесното вземане, за която да е бил надлежно уведомен длъжника.

В условията на пълно и главно доказване ищецът установи наличието на валидно облигационно отношение с ответника, възникнало въз основа на договор за потребителски кредит № 706590. Установи се, че кредиторът „Кредисимо“ ЕАД е изпълнил основното си задължение по договора и ответникът е усвоил сумата от 1300, 00 лева.

В разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК законодателят установява

задължение за всяка страна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Оттук следва, че всяка страна носи доказателствена тежест за фактите, от които извлича изгодни за себе си правни последици. При неуспешно проведено пълно и главно доказване на тези факти, съдът следва да ги приеме за неосъществили се в обективната действителност и на тази основа да постанови решението си. В този смисъл е и Решение № 25 от 27.01.2012 г. по гр. д. № 1832/2010 г. на IV г.о. на ВКС.

В тежест на ответника е да докаже, че е платил задълженията по договора. Същият обаче не ангажира доказателства в тази насока, поради което следва да бъде направен категоричен извод за неплащане на процесното вземане. Изискуемостта му е настъпила на 31.10.2017 г., когато е падежът на последната вноска. Възраженията на ответната страна за нищожност на процесния договор не следва да бъдат коментирани, доколкото се претендира единствено главницата по договора за кредит.

Предвид изложеното, искът за сумата от 1300, 00 лева, представляваща неплатена главница по договор за потребителски кредит № 706590 от 21.07.2016 г., сключен между Д. Т. и „Кредисимо“ АД, заедно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението в съда – 08.08.2022 г., до окончателното ѝ плащане, следва да бъде уважен.

По акцесорния иск с правно основание по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД за обезщетение за забава е в тежест на ищеца да установи съществуването на главен паричен дълг, падеж на главното задължение и размер на вземането за мораторна лихва; наличие на валидно сключена цесия за прехвърляне на процесното вземане, за която да е бил надлежно уведомен длъжникът.

Установи се, че ответникът не е погасил още първата си вноска по кредита с падежна дата 31.08.2016 г. Поради тази причина обезщетение за забава се дължи от този момент. Експертът е изчислил, че за процесния период размерът на дължимото обезщетение възлиза на 701, 95 лева.

Ето защо, искът за сумата от 649, 58 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.08.2016 г. - 23.02.2021 г., следва да бъде уважен в цялост.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, в полза на ищеца се поражда правото да му бъдат заплатени направените разноски, съразмерно на уважената част от претенцията.

В заповедното производство е направил разноски в размер на 88, 99 лева (юрисконсултско възнаграждение в размер на 50, 00 лева и държавна такса в размер на 38, 99 лева).

Пред настоящата инстанция е направил разноски в размер на 963, 01 лева (внесена е държавна такса в размер на 63, 01 лева; депозит за вещо лице в размер на 300, 00 лева; депозит за особен представител в размер на 500, 00

лева). В полза на ищцовото дружество се дължи и юрисконсултско възнаграждение от 100, 00 лева – чл. 78, ал. 8 във вр. с чл. 26 от НЗПП

В съответствие с правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени следните разноси: за заповедното производство – 88, 99 лева; за първоинстанционното производство – 963, 01 лева.

При тези мотиви, Районен съд Добрич

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Триадица“, бул. „България“ № 81В, срещу Д. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. ****, иск с правно основание по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата от 1300, 00 лева, представляваща неплатена главница по договор за паричен заем № 706590, сключен между длъжника и „Кредисимо“ ЕАД на 21.07.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 08.08.2022 г. до окончателно изплащане на сумата.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Триадица“, бул. „България“ № 81В, срещу Д. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. ****, иск с правно основание по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 от ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата от 649, 58 лева, представляващо обезщетение за забава върху главницата, за периода от 31.08.2016 г. - 23.02.2021 г.

ОСЪЖДА Д. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. **** да заплати на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Триадица“, бул. „България“ № 81В сумата от 88, 99 лева – разноси по ч.гр.д. № 2303/2022 г. на Районен съд Добрич.

ОСЪЖДА Д. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. 6 да заплати на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Триадица“, бул. „България“ № 81В сумата от 963, 01 лева – разноси по гр.д. № 134/2024 г. на Районен съд Добрич.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Добрич, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните, което обстоятелство изрично да се удостовери в отрязъците от съобщенията.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____